

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **J. M.**, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **J. B.,** o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 1. 2011, č. j. 29 Ca 264/2008 - 72,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobci se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností se žalovaný (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení výše uvedeného rozsudku krajského soudu, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 22. 9. 2008, čj. KUJI 61791/2008, sp. zn. OUP 187/2008-Cí-5 ve věci nařízení odstranění stavby.

Rozhodnutím Městského úřadu Pacov ze dne 23. 1. 2008 bylo žalobci nařízeno odstranit stavbu oplocení na pozemcích p.č.1912, 1280/9, vjezdových vrat na pozemku p.č.1435 v kat. území Vyklantice. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, výše označeným rozhodnutím žalovaného bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí MÚ bylo potvrzeno.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, o které krajský soud rozhodl tak, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo nařízeno odstranění stavby postupem podle ust. § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) zrušil. Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné konstatoval, že závěry správních orgánů o absenci ohlášení předmětné stavby nemají oporu ve spise, nelze proto shledat naplnění podmínek pro postup dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tj. pro odstranění stavby. Uložil přitom žalovanému vady, jichž se v řízení dopustil, napravit, tzn. zjistit náležitě skutkový stav věci, při respektování práv účastníků řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, navrhnout jejich doplnění, a teprve následně ve věci rozhodnout.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a tvrdí, že rozsudkem krajského soudu bylo porušeno ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. neboť soud nevycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování stěžovatele. Rovněž namítá, že zrušením správního rozhodnutí a vrácením projednávané věci do roku 2008 vznikla situace, kdy v současné době vedené obnovené řízení o odstranění oplocení (jež směřuje k příznivému výsledku pro žalobce, a ten samý příznivý výsledek předpokládá rozsudek soudu), postrádá význam a smysl, a bude nutno je – včetně souvisejících řízení složitě zastavovat, přerušovat, či jinak ukončit, aby neprobíhala dvě paralelní jednání o téže věci. Budoucí právní situace, která musí nastat kvůli výkonu rozsudku soudu, způsobí minimálně zcela zbytečnou dezorientaci účastníků řízení o odstranění stavby oplocení, celé správní řízení zkomplikuje a nehospodárně zatíží.

Stěžovatel namítá, že přestože soud odkazuje na použití ust. § 75 odst. 1 s. ř. s, z argumentace v odůvodnění vyplývá, že soud nevycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Řízení o odstranění oplocení ve vlastnictví žalobce J. M. (a V. M.) na pozemcích p.č. 1912, 1280/9 a 1435 v k. ú. Vyklantice (dále jen řízení o odstranění oplocení) probíhalo ode dne 7. 7. 2004 a bylo ukončeno rozhodnutím stěžovatele ze dne 22. 9. 2008. V tomto řízení bylo prokázáno, že stavba oplocení byla postavena bez ohlášení. Vlastníci stavby sice po celou dobu projednávání neohlášené stavby tvrdili, že stavbu oplocení ohlásili dne 5. 3. 2001 na Obecním úřadu Vyklantice, nikdy ovšem v rámci dokazování nepředložili např. obecním úřadem potvrzenou kopii ohlášení, aby bylo možno spolehlivě dovodit, že oplocení provedli po souhlasu obecního úřadu vydaném mlčky. Stěžovatel odkazuje na § 57 odst. 2 tehdy platného zákona č. 50/1976 Sb., podle kterého mohl stavebník provést jím ohlášenou stavbu na základě písemného sdělení stavebního úřadu, že proti jejímu provedení nemá námitek. Pokud toto sdělení nebylo stavebníkovi oznámeno do 30 dnů ode dne ohlášení drobné stavby, mohl ji provést. V kontextu např. s ustanovením § 100 odst. 2 stavebního zákona, který upravuje podmínky státního stavebního dohledu, musely být při realizaci stavby k dispozici všechny doklady týkající se prováděné stavby, popř. jejich kopie. Bylo tedy povinností stavebníka mít tyto doklady u sebe pro případnou kontrolu. Stěžovatel zde namítá, jak by jinak žalobce prokázal zákonnost svého počínání (že stavbu oplocení nahlásil a začal ji provádět až po uplynutí 30 dnů), než tak, že by orgánu dohledu předložil doklad o tom, kdy a komu ohlášení podal. Stěžovateli tedy nemohlo postačit pouhé opakované tvrzení žalobce, že ohlášení podal, žalobce byl opakovaně vyzván k jeho předložení. Dne 24. 8. 2005 V. M. nechal nahlédnout pracovníku stavebního úřadu při projednávání přestupku do ohlášení drobné stavby oplocení datovaného dne 5. 3. 2001.

Tento pracovník pak po vizuálním seznámení do protokolu ze dne 24. 8. 2005 zapsal, že ohlášení nemělo náležitosti předepsané stavebním zákonem a nebyl na něm otisk podacího razítka příslušného orgánu a rovněž zapsal, že V. M. v tento den odmítl stavebnímu úřadu poskytnout kopii nahlíženého dokumentu (protokol V. M. podepsal). Absence náležitostí v nahlíženém dokumentu způsobila, že takové „ohlášení" nebylo důkazem, jak má na mysli ust. § 57 odst. 2 stavebního zákona, nebylo způsobilé vyvolat účinky, které s jinak bezvadným ohlášením zákon spojuje, proto tento předložený doklad stavební úřad jako důkaz nepřijal.

Za situace, kdy ohlášení nebylo prokázáno V. M. ani žalobcem, zjišťoval existenci ohlášení sám stavební úřad. Podle tvrzení stavebníků mělo být ohlášení podáno u Obecního úřadu ve Vyklanticích; podle vyjádření starosty úřadu ing. Dvořáka, jakož i předsedkyně stavební komise E. V. ze dne 11. 2. 2004, 13. 2. 2004, 4. 8. 2004 či 1. 9. 2004 bylo v podkladech pro rozhodnutí doloženo, že ohlášení předmětné stavby oplocení nebylo na úřad nikdy podáno, proto k němu nemohlo být úřadem ani vydáno sdělení dle § 57 odst. 2 stavebního zákona. Písemná vyjádření o fyzické neexistenci ohlášení stavby považoval jak správní orgán I. stupně, tak i stěžovatel za dostatečný podklad pro osvědčení stavu, že stavba byla provedena bez ohlášení.

Z uvedeného je zřejmé, a je tak argumentováno i ve zrušeném rozhodnutí stěžovatele, že písemné ohlášení stavby oplocení ze dne 5. 3. 2001 ve fyzické listinné podobě v době projednávání věci a rozhodování o ní (tj. od 7. 7. 2004 do 22. 9. 2008) ve správním spise neexistovalo, nebylo tam zúčastněnými osobami doloženo, proto faktická absence ohlášení (správní orgány skutečný stav věci zjišťovaly, přitom ověřovat pravdivost vyjádření orgánů obce vydané v mezích jejich působnosti není v praxi obvyklé) nemohla vyvolat vydání jiného rozhodnutí, než nařízení odstranění stavby. K odlišnému závěru by bylo možno dospět pouze tehdy, pokud by správní orgány měly předmětné prohlášení k dispozici a mohly jej provést jako důkaz.

Rozsudek krajského soudu však vychází ze zjištění, že ve správním spise se ohlášení ze dne 5. 3. 2001 nachází a nikterak přitom nehodnotí fakt, že listinná podoba tohoto ohlášení byla stěžovatelem zjištěna až dne 7. 7. 2009, tedy 9 měsíců po pravomocném skončení řízení o odstranění stavby. Přijetím a provedením důkazu, jenž nemohl být zkoumán v době rozhodování správního orgánu, vydal soud rozsudek, ve kterém nevycházel ze skutkového stavu, který tu byl v době projednávání.

Stěžovatel poukazuje na fakt, že pokud by napadený rozsudek krajského soudu byl potvrzen, nastala by komplikovaná právní situace, která zatíží účastníky řízení i správní orgány, přitom pro žalobce příznivý výsledek, který lze s ohledem na stávající skutkový stav očekávat, se odsune do vzdáleného časového horizontu. Po pravomocném rozhodnutí stěžovatele o odstranění stavby nastal totiž důvod pro povolení obnovy řízení o odstranění stavby oplocení a v současné době toto obnovené řízení probíhá na základě relevantně zjištěných podkladů.

Dne 2. 4. 2009 podal V. M. ke stěžovateli žádost o obnovu řízení o odstranění stavby oplocení a k žádosti připojil starostou obce Vyklantice Františkem Jáklem podepsaný zápis ze dne 6. 10. 2008 opatřený úředním razítkem, kde starosta uvádí, že při

návštěvě bratrů M. *„ve spise stavby čp. 44 byly nalezeny: vytyčovací náčrt, situační nákres a ohlášení drobné stavby plotu ze dne 5. 3. 2001“*. Když tedy V. M. zjistil 6. 10. 2008, že na Obecním úřadu Vyklantice je založeno zmíněné ohlášení, požádal stěžovatele o obnovu řízení. Samotné ohlášení sice k žádosti nepřiložil, i tak byl zmíněný doklad způsobilý vyvolat zahájení řízení o povolení obnovy řízení o odstranění oplocení. V rámci dokazování byla stěžovatelem u Obecního úřadu Vyklantice dne 7. 7. 2009 pořízena fotokopie ohlášení drobné stavby plotu ze dne 5. 3. 2001 jako do té doby první fyzická podoba důkazu, která neexistovala v řízení dokončeném ke dni 22. 9. 2008; nyní po oficiálním zjištění se stala podkladem pro obnovu řízení dle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť provedené důkazy (vyjádření pův. zástupců obce)se ukázaly nepravdivými. Po provedeném řízení vydal stěžovatel dne 14. 9. 2009 rozhodnutí, kterým obnovu řízení, ukončeného vlastním rozhodnutím ze dne 22. 9. 2008, povolil. Ode dne 15. 6. 2010 pak stavební úřad provádí obnovené řízení o odstranění stavby oplocení a přestože stěžovatel nemůže předjímat výsledek řízení u stavebního úřadu, je reálný předpoklad, že toto řízení nebude ukončeno rozhodnutím o odstranění stavby.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil.

Žalobce v písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že v řízení o odstranění stavby nebylo dostatečně prokázáno, že by stavba byla postavena bez ohlášení. Stavební úřad rozhodoval, aniž by měl důkazy, že ohlášení nebylo podáno, ale na základě rozporuplných výpovědí starosty p. Dvořáka, který dokumenty osobně převzal (viz spis), stavebníkovi odmítl potvrdit kopii ohlášení a ani stavebníkům v zákonné lhůtě nesdělil, že přijaté dokumenty nejsou úplné, čímž jim dal souhlas mlčky. Stěžovatel se pouze odvolává na vyjádření starosty, který své vyjádření postupně měnil a údajné předsedkyně neexistující stavební komise pí V. Stavební úřad Pacov vydal rozhodnutí, aniž se přesvědčil, zda je ohlášení založeno do spisu na OÚ Vyklantice; nebo snad úmyslně nebylo do spisu na obecním úřadě nahlédnuto, neboť jediným cílem stavebního úřadu bylo vydat rozhodnutí o odstranění stavby plotu. Jak jinak lze vysvětlit, že stavební úřad zahájil řízení dne 7. 7. 2004 i přesto, že vůbec neměl kompetenci toto řízení zahájit a v řízení pokračoval i přesto, že byl upozorněn na to, že řízení nesmí provádět (zápis uložen ve spise). Na stěžovatele - ředitele Krajského úřadu se stavebníci obrátili s tím, že starosta OÚ Vyklantice p. Dvořák zakázal předložit spis stavebníkům a cokoli s nimi sepisovat, čímž jim znemožnil prokázat svoji nevinu. Stěžovatel jako nadřízený orgán neučinil nic, aby zjednal nápravu v porušování zákona. Obnova řízení nabyla právní moci 14. 9. 2009, do dnešního dne není pravomocně ukončena , to je po více jak 6 měsících. Stěžovatel zcela přehlíží tu skutečnost, že řízení o odstranění stavby bylo zahájeno 7. 7. 2004 úřadem, který vůbec neměl kompetenci, rozhodnutí vydal i přesto, že na to byl upozorněn. Stěžovatel toto první rozhodnutí zrušil.

Dle žalobce se stěžovatel pouze snaží vinit krajský soud ze svých vlastních pochybení. Poukazuje přitom na fakt, že stěžovatel se nijak nezabýval délkou celého řízení od 7. 7. 2004 do 22. 9. 2008 nezabýval se podnětem ve věci stavby p. B. z roku 1999, poukazuje rovněž na délku obnoveného řízení a na další postupy stěžovatele a stavebního

úřadu, v důsledku nichž lze považovat již celé stavební řízení za nehospodárné a komplikované.

Ke kasační stížnosti se vyjádřil rovněž p. J. B., jakožto osoba zúčastněná na řízení. Vyjádřil se stěžovatelem souhlas a uvedl, že žalobce provedl uvedené oplocení bez jeho vědomí a trvá proto na jeho odstranění. S důvody žalobce nesouhlasí a považuje je za nepravdivé.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných (§ 109 odst. 2), neshledal přitom skutečnosti, k nimž by byl povinen přihlédnout při přezkoumání napadeného rozsudku nad rámec námitek stěžovatelem uplatněných ex offo (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele ve věci odstranění stavby oplocení prováděné žalobcem, neboť dospěl k závěru, že tvrzení správních orgánů o absenci ohlášení předmětné stavby nemají oporu ve spisovém materiálu; nelze proto přisvědčit, že byly naplněny zákonné podmínky pro postup dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tedy nařídit odstranění stavby.

Sporným v projednávané věci je, zda stěžovatel měl legitimní důvod vydat rozhodnutí o odstranění stavby z důvodu, že žalobce stavbu prováděl, resp. provádí bez ohlášení. Stěžovatel při hodnocení skutkového stavu dospěl k závěru, že žalobce ohlášení neučinil, přitom svoji argumentaci staví na „fyzické“ neexistenci podání, kterým by žalobce prokázal, že ohlášení učinil, naopak žalobce tvrdí, že ohlášení stavby řádně provedl a de facto viní správní orgány z účelového postupu proti své osobě, když mu údajně mělo být potvrzení podání na úřad odmítnuto.

Krajský soud, který si vyžádal správní spis od žalovaného, však shledal, že ohlášení vztahující se k předmětné stavbě, na které žalobce v žalobě poukazuje, se ve spise nachází. Jedná se o „Ohlášení drobné stavby plotu“ ze dne 5. 3. 2011, přičemž jeho přílohou je i „Vytyčovací protokol ze dne 6. 12. 2000“ a „Situační nákres s vyznačením průběhu oplocení na mapě“.

Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit stěžovateli v tvrzení, že skutkový a právní stav v době rozhodování správního orgánu byl jiný, než skutkový stav, který zde byl v době rozhodování krajského soudu, a to i přesto, že krajský soud odkazuje na existenci předmětného podání, o němž se stěžovatel dozvěděl až po vydání svého rozhodnutí. Ohlášení, na které žalobce odkazoval již od samého počátku i v řízení před stěžovatelem, se ve správním spise nachází, přitom je zjevné, že toto oznámení není dodatečně předloženým nebo vyhotoveným podáním, které by v době rozhodování stěžovatele neexistovalo. Skutkový stav – tj. ohlášení učiněné stran předmětné stavby oplocení, a to včetně ostatních příloh, fyzicky existovalo. Skutečnost, že bylo, jak následně vyšlo najevo, předmětné ohlášení založeno ve zcela jiném správním spise u nemovitosti č. p. 44, jejímiž vlastníky jsou sourozenci žalobce, na věci nic nemění. Je nutno předeslat, že odpovědnost za zjištění skutkového stavu věci, tím spíše, jedná-li se o řízení, v němž je uložena

povinnost odstranit stavbu, nese správní orgán. Je třeba poukázat mimo jiné i na samotné odůvodnění stěžovatele v rozhodnutí ze dne 14. 9. 2009, č. j. KUJI 68201/2009, jímž povolil obnovu řízení, ve kterém se mimo jiné uvádí, že základním důvodem pro nařízení odstranění stavby byla absence ohlášení na stavbu, přitom existence a možnost předložení ohlášení byla v řízení zkoumána, stavebníky byla tvrzena, nicméně nebyl zmíněný dokument doložen. V rozhodnutí se nadto však rovněž uvádí, že při ústním jednání dne 24. 8. 2005 o přestupku poskytl V. M. stavebnímu úřadu k nahlédnutí ohlášení drobné stavby oplocení ze dne 5. 3. 2001, které však, jak je uvedeno v protokolu, nemělo náležitosti předepsané stavebním zákonem a prováděcí vyhláškou a nebyl na něm otisk podacího razítka příslušného orgánu, který by svědčil o tom, že ohlášení mu bylo podáno. Správní orgán měl již v době vedeného správního řízení (dne 24. 8. 2005) určité indicie o tom, že ohlášení bylo učiněno, a o tom, že fyzicky existovalo, nadto pracovník správního úřadu, byť tomu bylo v souvislosti s řízením o přestupku, toto ohlášení měl k dispozici a nahlédl do něj.

Podkladem pro rozhodování správního orgánu jsou jednak návrhy samotných účastníků, tak i důkazy a skutečnosti, které jsou správnímu orgánu známé z jeho úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů apod. (§ 50 odst. 1 správního řádu). Podklady pro rozhodnutí opatřuje zásadně správní orgán, který je odpovědný za řádně zjištěný skutkový stav; k řádně zjištěnému skutkovému stavu může správní orgán dospět toliko na základě řádně vedeného dokazování, při respektování základních zásad vymezených mimo jiné v ust § 2 a § 3 správního řádu.

Správní řízení je založeno na zásadě materiální pravdy, která je formulována v ust. § 3 správního řádu. Naplnění této zásady znamená zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný k tomu, aby bylo rozhodnutí správního orgánu v souladu se zásadou legality, zásadou zákazu zneužití pravomoci a správní úvahy, zásadou proporcionality, zásadou ochrany dobré víry, zásadou nestranného přístupu a zásadou legitimního očekávání (viz § 2 správního řádu). Správní orgán, má-li dostát naplnění zásady materiální pravdy, je povinen opatřovat z úřední povinnosti všechny podklady pro rozhodnutí, zjišťovat všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a v řízení, v němž má být uložena povinnost, zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti (viz § 50 odst. 2 a 3 správního řádu).

Nejvyšší správní soud na základě zjištěných skutečností, které z předloženého spisového materiálu vyplynuly, dospěl k závěru, že správní orgány výše uvedené zásady při svém rozhodování nereflektovaly a skutkový stav věci náležitě nezjišťovaly.

Jak již bylo uvedeno, existence „Ohlášení stavby“ vyšla najevo již dne 24. 8. 2005, správní orgán tedy měl ve své dispozici informaci, resp. důkazní prostředek, který měl při respektování zásady volného hodnocení důkazů hodnotit. Stěžovatel dospěl v procesu dokazování k závěru, že toto podání „neexistuje“, přitom tak dovodil z informací poskytnutých pracovníky, resp. starostou Obecního úřadu ve Vyklanticích, jakkoli však tyto nebyly zcela jednoznačné a proti nim zde stálo jak tvrzení žalobce, tak i fyzická existence, byť podatelnou nepotvrzeného ohlášení a tato skutečnost byla uvedena v protokolu sepsaném správním orgánem v přestupkovém řízení. Nelze zde přitom pominout, že vyjádření starosty OÚ ve Vyklanticích k dotazům MěÚ v Pacově – odboru

výstavby ze dne 11. 2. 2004 a poté ze dne 4. 8. 2004 nejsou zcela jednoznačná, nadto zejména z posledně uvedeného nevyplývá, že nebylo učiněno ohlášení, ale toliko skutečnost, že nebylo vydáno písemné vyhotovení stavebního povolení, přitom dále se zde uvádí: *„Nutno uvést, že opravdu nebylo vydáno písemné vyhotovení stavebního povolení. Ale na základě předloženého geodetického vytýčení hranic jejich pozemků byl vydán ústní souhlas s vytvořením plotu na těchto hranicích.“* Rovněž tak ze záznamu učiněného na základě tel. hovoru s p. E. V., na který stěžovatel odkazuje, stran drobné stavby oplocení sourozenců M. bez jakýchkoli označení a bližší identifikace parcelních čísel, nelze ničeho dovozovat, nadto opět je zde pouze potvrzeno, že komise výstavby nevydávala žádné sdělení k ohlášení (z čehož lze dovodit např. i to, že ohlášení bylo podáno, ale nebylo vydáno stanovisko, tudíž je naplněna fikce souhlasu se stavbou).

Skutečnost, že na OÚ ve Vyklanticích byl nalezen až následně po vydání rozhodnutí stěžovatele při nahlížení do spisu jiného účastníka vytyčovací náčrt s datem ověření 27. 11. 2000, situační výkres prováděného oplocení a listina „Ohlášení drobné stavby plotu“ ze dne 5. 3. 2001 jednoznačně prokazuje, že skutkový stav v době rozhodování správního orgánu nebyl náležitě zjištěn. Správní orgán přitom, ač informace, kterými disponoval, jednoznačně neprokazovaly, že žalobce ohlášení dle § 57 stavebního zákona neučinil, vzniklé rozpory neodstranil a otázku skutkového posouzení postavil výlučně na důkazních prostředcích, které samy o sobě nemohou obstát. Stěžovateli lze jistě přisvědčit v tom, že ověřovat informace poskytnuté jiným správním orgánem není v praxi obvyklé, nicméně odpovědný za skutečné a správné zjištění skutkového stavu je správní orgán, který rozhodnutí vydává, a to tím spíše, ukládá-li takovým rozhodnutím povinnost, v daném případě povinnost odstranit stavbu. Za situace, kdy bylo vedeno stavební řízení, resp. přestupkové řízení i s bratrem žalobce, nic nebránilo správnímu orgánu nahlédnout např. i do spisu jiných osob, které disponují vlastnickým právem k daným pozemkům, resp. jsou rodinnými příslušníky žalobce. V situaci, kdy žalobce opakovaně tvrdil, že ohlášení učinil, toto mu však nebylo podatelnou potvrzeno, přitom faktická existence ohlášení byla nadto potvrzena v rámci přestupkového řízení již dne 24. 8. 2005, bylo na místě např. zabývat se tím, zda není toto omylem založeno v jiném spise. Jakkoli správní orgán již v srpnu 2005 měl indicie o faktické existenci ohlášení stavby, nikterak tuto skutečnost v prováděném zjišťování skutkového stavu až do vydání rozhodnutí žalovaného, tj. do 22. 9. 2008 nereflektoval.

Nejvyšší správní soud na základě uvedeného dospěl k závěru, že krajský soud vycházel ze skutkového stavu, který zde objektivně byl v době rozhodování správního orgánu, tento skutkový stav však správní orgány náležitě v intencích ust. § 50 s přihlédnutím k ust. § 2 a § 3 správního řádu nezjistily, ač je taková povinnost stíhá. Informací o faktické existenci ohlášení stěžovatel disponoval ještě před vydáním svého rozhodnutí, bylo tedy na něm, aby se jí náležitě zabýval a hodnocení všech důkazů, které měl k dispozici, provedl ve všech souvislostech a tak, aby dostál základním zásadám řízení. Nelze s přihlédnutím k výše uvedenému proto konstatovat, jak činí stěžovatel, že v řízení bylo prokázáno, že stavba byla postavena bez příslušného povolení, resp. ohlášení.

Jakkoli Nejvyšší správní soud chápe vzniklou procesní situaci stěžovatele (nikoli však v intencích procesních institutů, kterými správní řád disponuje neřešitelnou), který se nyní nachází ve fázi povoleného obnoveného řízení, nelze vady správního řízení následně

zhojit, resp. „přehlédnout“ v řízení soudním s tím, že věc je již „napravována“. Zásadně je potom nutno odmítnout poukaz na zásadu hospodárnosti řízení, jak činí stěžovatel, neboť dovolávat se hospodárnosti tam, kde byla porušena zásada zákonnosti, je zcela nepřípustné.

Nejvyšší správní soud s přihlédnutím k výše uvedenému shledal rozsudek krajského soudu zcela v souladu se zákonem, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s přihlédnutím k § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalobce, který měl ve věci úspěch, žádné náklady řízení důvodně vynaložených neuplatnil ani taková skutečnost nevyplynula ze spisu, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť soud ji neuložil žádnou povinnost, s jejímž splněním by jí náklady vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2011

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu

.